

ბაჩა მთიანი  
ბამოლვიძა



როდესაც მინა შეზანზარდა, იმავე წამს ზღვაც შეტორტმანდა, თითქოს ფეხი დაუცდა ზღვას წყალქვეშა უფსკრულის თავზე ან - ნაბორძიკდა. აცახცახდა ზღვის ზედაპირი და რყევა დაიწყო სამივე დროში მცურავმა აფროსნებმა, ორჩხომელებმა, პაპირუსის ნავებმა, ტვირთშიდავებმა, სეინერებმა, საოკეანო ლაინერებმა, კლიპერებმა, ლინკორებმა, კრეისერებმა, ფალუკებმა...

ვულკანმა ჯიუტად განაგრძო გამოღვიძება, გაბრაზებულივით.

იმ წუთებში ზღვის თავზე მფრინავ ცხენზე ამხედრებული მივქროდი, და როგორც ყოველთვის და ყველგან ურჩხულს დავეძებდი.

სანამ ზღვის შუაგულში მდებარე მთიდან ვულკანი ამოგიზგიზდებოდა, ცხენმა საზარლად დაიჭიხვინა, შეეცადა, ჩემთვის ამოეხედა, მაგრძნობინებდა, დადგა ის ნაწინასწარმეტყველი დროო. სწორედ, მაშინ ზღვის ადუღებული ჯურღმულიდან ამოვარდნილი ურჩხული ზედაპირზე ამოგრიგალდა, შეშფოთებული და შეშინებული, ფრთების შხუილით, თითქოს იწვისო. მე უმალ მისკენ ჩამოვქანდი მალალი ციდან, დედამინაზე ჩემზე მლოცველთა სიყვარულით გამხნევებული, ამაყი, მოვალეობის გრძნობით დამუხტული. ჩვენი შებრძოლება გარდაუვალი იყო, ვხვდებოდი, ისიც დალაღა ლოდინმა.

სწორედ მაშინ იღმუვლა მთამ და ვულკანმა ცეცხლი და ლავა ზღვას დაანთხია.

და განათდა ზღვის ზედაპირიც, ცაც და ხმელეთიც. საოცარი წუთით გასხივოსნებულ სივრცეში სულ სხვანაირი იერი მიიღო ყველაფერმა, სულ სხვა ფერი დაედო ურჩხულსაც და წამიერად გამოვფხიზლდი საუკუნოვანი სწრაფვიდან, და ვიფიქრე, რომ ურჩხული, რომელსაც ჩემთვის კუთვნილ მარადისობაში მოსაკლავად დავსდევდი და საკუთარ არსებაშიც კი დავეძებდი, ჩემი განუყოფელი ნაწილი გახდა. და თუ მას მოვკლავდი, საკუთარ თავსაც გავწირავდი და გავაქრობდი. სუნთქვა შეიკრა მინამ.

და წამიერად მახვილიანი ხელი დაბლა დავუშვი.

ჩემმა მარადიულმა თანამგზავრმა, ცხენმა, გაიგო ჩემი ფიქრი და

ფრთების შრიალ-წივილით ღრუბლებისკენ აიჭრა.

იმავე წამს ურჩხულიც სადღაც გადაიკარგა. ისევ გაგვიქრა.

და დედამინაზე ყველაფერი კვლავ ძველებურად გაგრძელდა - ჯაფა პურის მოსაპოვებლად, ომი, მშვიდობა, ღვთიური ჰარმონია - კეთილისა და ბოროტის, ლოცვისა და წყევლის, სიძულვილისა და სიყვარულის, სიბრძნისა და სიბრიყვის, იმედისა და უიმედობის.